

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

จังหวัดน่านเป็นเมืองประวัติศาสตร์เมืองหนึ่ง ที่มีการพัฒนาในฐานะนครรัฐอิสระมาเป็นเวลาหลายร้อยปี ร่วมยุคสมัยเดียวกันกับอาณาจักรเชียงแสนและอาณาจักรสุโขทัย ก่อนถูกผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรล้านนา มีวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตนเองมาแต่โบราณกาล พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นเนินเขา จึงเสมือนเมืองที่ถูกล้อมกรอบอยู่ในหุบเขาที่มีสภาพแวดล้อมทางด้านทรัพยากรธรรมชาติที่สมบูรณ์ นอกจากนั้นยังเป็นศูนย์กลางทางการค้ามาตั้งแต่อดีต ทำให้มีความยิ่งใหญ่ทางเศรษฐกิจ การเมือง และการทหาร มาจากสายเกลือเนื่องจากบนภูเขามีบ่อน้ำเล็กๆ เมื่อชาวบ้านดกมาดื่มน้ำก็จะได้เกลือสินเธาว์ ซึ่งดินแดนบนภูเขาห่างไกลทะเลเช่นนี้ เกลือจึงนับว่าเป็นทรัพย์สมบัติที่มีค่ามาแต่ครั้งอดีต ด้วยเหตุนี้จึงทำให้จังหวัดน่านมีรากฐานและโครงสร้างสังคมเมืองที่ซับซ้อน มีกฎระเบียบข้อบังคับที่ลงตัว กระแสความเป็นอารยชนได้ ถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่งอย่างไม่ขาดสาย หล่อหลอมให้เกิดสรรพศาสตร์ต่างๆ อันเป็นภูมิปัญญาของบรรพชนอย่างมากมาย ทั้งด้านภาษา สถาปัตยกรรม และจิตรกรรม เกิดเป็นขนบธรรมเนียม จารีตประเพณี ศิลปวัฒนธรรมอันเป็นรากเหง้าของวิถีชีวิตที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว (สมเจตน์ วิมลเกษม, 2540 : 4) ตลอดจนรักษาวิถีชีวิตที่ยังคงความเป็นพื้นบ้านไว้ จึงทำให้จังหวัดน่านได้รับ สมญาว่า “Virgin of Thailand”

ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540 - 2544) จังหวัดน่านกำหนดแนวทางการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและศิลปวัฒนธรรมควบคู่ไปกับการพัฒนาที่ยั่งยืน ในทางเศรษฐกิจมีนโยบายพัฒนาจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางของล้านนาตะวันออก และเป็นประตูสู่อุณหภูมิลุ่มแม่น้ำโขง ต่อมาในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545 - 2549) สภาพพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้คัดเลือกจังหวัดน่านให้เป็น 1 ใน 3 ประชาคมจังหวัดนำร่องตามแนวนโยบายของแผนพัฒนาฯ โดยมีคนเป็นศูนย์กลาง (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2544 ข : 16) เนื่องจากการพัฒนาเศรษฐกิจในระยะเวลาที่ผ่านมามุ่งเน้นโดยใช้คนเป็นเครื่องมือหรือปัจจัยในการผลิต โดยยังไม่ได้คำนึงถึงคุณค่าความเป็นมนุษย์การพัฒนาศักยภาพของคนที่ยังปรารถนา จะต้องพัฒนาให้ทุกคนได้รับการพัฒนาตามศักยภาพอย่าง

เต็มที่ โดยการสร้างคนให้มีโอกาสเข้าถึงศักยภาพของตนเอง อีกทั้งอาศัยกระบวนการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการพัฒนา เศรษฐกิจ สังคม การบริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนมีจิตสำนึก มีบทบาทในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมที่ดีงาม ทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ประชาชนในจังหวัดน่านได้ให้ความสำคัญอย่างมากกับท้องถิ่นของตน ซึ่งสังเกตได้จากการที่ชุมชนที่ได้ชื่อว่าเป็นชุมชนเข้มแข็งของจังหวัด เช่น กลุ่มอนุรักษ์พันธุ์สัตว์น้ำบ้านคอนแก้ว ชุมชนป่าศิลาแลง กลุ่มบ้านหลวงหวงป่า ชมรมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติป่าขุนสมุน-ขุนเสเนียน เป็นกลจักรสำคัญในระดับรากหญ้าที่รวมตัว เพื่อช่วยกันรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์ป่าชุมชน และสามารถที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรื่องการท่องเที่ยวภายในท้องถิ่น โดยมีการบริหารจัดการและสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่นของตนจากการท่องเที่ยวได้ นอกจากนี้ยังมีองค์กรระดับจังหวัด เช่น ประชาคมน่าน กลุ่มฮักเมืองน่าน ชมรมรักษ์เมืองน่าน และมีศูนย์วิจัยที่สนับสนุนให้ศึกษาวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับท้องถิ่นเมืองน่าน ซึ่งองค์กรต่างๆ เหล่านี้ นับว่ามีส่วนสำคัญในการผลักดันส่งเสริมให้จังหวัดน่านมีศักยภาพที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น

จากข้อได้เปรียบในด้านพื้นที่และวัฒนธรรม นับเป็นโอกาสสำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างศักยภาพด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวของจังหวัดได้ นอกจากนั้นแล้วยังประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์ที่หลากหลาย ทั้งชาวไทลื้อ ถิ่นหรือลาวะ ขมุ มลาบลิ (ผิตองเหลือง) ม้ง เมี่ยน ที่มีวิถีชีวิต ความเชื่อ และการปฏิบัติพิธีกรรมแยกย่อยออกไป มีวัฒนธรรมเป็นของตนเอง อีกทั้งมีการยืมและถ่ายทอดวัฒนธรรม รวมไปถึงมีการผสมผสานกับคนพื้นเมือง เป็นการสร้างสีสันของวัฒนธรรมเมืองน่านให้มีความโดดเด่นเฉพาะของตน ซึ่งสามารถมีการจัดการการท่องเที่ยวแบบพิเศษเฉพาะกลุ่มผู้มีความสนใจศึกษาด้านนี้ได้ โดยมีระบบการจัดการที่เหมาะสมให้พวกเขาสามารถดำรงวัฒนธรรม มีอาชีพ และอยู่ได้อย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรี (มิ่งสรรพ ขาวสอาด และคณะ, 2544 : 162, 171)

กลุ่มชนที่โดดเด่นของจังหวัดน่านคือ “ไทลื้อ” (Tai Lue) ซึ่งมีเป็นจำนวนมากและเป็นที่ยึดกันแพร่หลาย อาศัยอยู่ในพื้นที่ 6 อำเภอ ได้แก่ อำเภอท่าวังผา ปัว เชียงกลาง ทุ่งช้าง สันติสุข และสองแคว มีหมู่บ้านไทลื้อจำนวน 63 หมู่บ้าน เป็นกลุ่มชนที่มีถิ่นฐานแต่เดิมอยู่ในแคว้นสิบสองปันนา ก่อนที่จะอพยพลงมาตั้งถิ่นฐานอยู่ทางเหนือของประเทศไทยตามนโยบาย “เก็บผักใส่ซ้าเก็บข้าใส่เมือง” ของเจ้าผู้ครองนครล้านนาในอดีต (คณะกรรมการฝ่ายประมวลเอกสารและจดหมายเหตุฯ, 2544 : 13) จนอาจกล่าวได้ว่า “ไทลื้อ” เป็นชนกลุ่มน้อยซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด เนื่องจากมีวัฒนธรรมเป็นของตนเอง ทั้งภาษา การแต่งกาย อาหารพื้นบ้าน งานหัตถกรรม และวิถีการผลิตแบบ “เฮ็ดนาเมืองลุ่ม” หรือการทำนาดำ โดยเฉพาะมีระบบเหมืองฝายที่ถือเป็นระบบการชลประทานพื้นบ้าน ซึ่งบริเวณที่ราบลุ่มทางทิศเหนือของจังหวัด เป็นพื้นที่เกษตรกรรม

ที่อุดมสมบูรณ์ในเขตอำเภอท่าวังผา ชื่อ “ท่าวังผา” บ่งบอกให้เห็นถึงสภาพภูมิประเทศที่มีลักษณะเป็น “วัง” อุดมด้วยปลานานาชนิด อันเป็นที่ตั้งถิ่นฐานของชาวไทลื้อมาหลายร้อยปี

สำหรับ “ชุมชนไทลื้อบ้านคอนมูล” มีภูมิหลังดั้งเดิมมาจากเมืองลำ เป็นหมู่บ้านไทลื้อที่มีประวัติศาสตร์ชุมชนเป็นของตนเองมาช้านาน ชีวิตความเป็นอยู่มีการพึ่งพาอาศัยกันตามอัตภาพ มีวิถีชีวิตที่ดำรงอยู่บนพื้นฐานของความศรัทธา เป็นแนวทางในการปฏิบัติที่สืบทอดกันมาเป็นวัฒนธรรมที่แสดงออกในรูปแบบของพิธีกรรม ปัจจุบันชุมชนยังคงเอกลักษณ์ความเป็นไทลื้อไว้ได้เป็นบางส่วน แม้จะอพยพมาอยู่กับคนเมืองเป็นเวลานานแล้วก็ตาม นอกจากนั้นชุมชนยังได้รวมกลุ่มการท่องเที่ยวในชุมชน เพื่อเตรียมความพร้อมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เรียนรู้ถึงการจัดการระบบนิเวศ ทรัพยากรธรรมชาติ และการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ บนพื้นฐานการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชน เนื่องจากมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ทั้งทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตชุมชน ที่ส่วนหนึ่งแสดงถึงความสามารถในเชิงช่างสร้างงานฝีมือที่งดงาม คือหนึ่งในทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่มีคุณค่า จึงเป็นชุมชนที่ได้รับการคัดเลือกให้มีการดำเนิน โครงการจัดทำแผนปฏิบัติการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบครบวงจร หรืออีกนัยหนึ่งเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ถูกต้องเหมาะสม สำหรับเป็นแบบอย่างแก่พื้นที่อื่นที่มีศักยภาพ โดยเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดทำแผน และดำเนินการอย่างสอดคล้องกับความต้องการของชุมชน ถือเป็นการพัฒนาที่มุ่งเน้นความคิดด้านการอนุรักษ์ผสมผสานกับการท่องเที่ยว โดยการท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ และเน้นให้คนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว เพื่อให้มีการดูแลรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยว และมีการสร้างความสามารถด้านการจัดการให้แก่คนในท้องถิ่นด้วย

รูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนไทลื้อบ้านคอนมูล จึงเป็นที่น่าสนใจและสามารถที่จะดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาการศึกษาหาความรู้ได้เป็นอย่างดี โดยการสร้างระบบคุณค่าความสัมพันธ์ระหว่างคนในชุมชนกับนักท่องเที่ยว ต่อทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมในชุมชน เพื่อกระตุ้นให้ตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติ หันมาวางแผนและใส่ใจในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ดังที่ เสน่ห์ จามริก (2543 : 7) กล่าวว่า “ถ้ามองย้อนไปที่ประวัติศาสตร์ หรือมองไปที่ภูมิปัญญาชาวบ้าน ความหลากหลายทางชีวภาพจะถูกมองในฐานะที่ไม่ใช่เป็นชิ้นส่วน แต่ในฐานะเป็นฐานทรัพยากรที่มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลโดยตรงต่อวิถีชีวิตของชุมชน นั่นคือ เป็นรากฐานในการดำรงชีวิตของชุมชน ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าความหลากหลายทางชีวภาพกับมนุษย์และสังคม มีสิ่งหนึ่งที่เชื่อมโยงความสัมพันธ์เหล่านั้นนั่นคือวัฒนธรรม ซึ่งเป็นเรื่องกำหนดวิถีชีวิต วิถีความคิด และความเชื่อในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์”

จากที่มาและความสำคัญทำให้ผู้วิจัยสนใจประเด็นการศึกษาคือ ชุมชนไทลื้อบ้านคอนมูล มีวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ และศิลปวัฒนธรรม ประเพณีที่สืบทอดกันมาอย่างไร มีภูมิปัญญาท้องถิ่น ในการจัดการทรัพยากรของชุมชนอย่างไร มีระบบการจัดการทรัพยากรเพื่อรองรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างไร กระบวนการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศก่อให้เกิดคุณค่าแก่ชุมชนอย่างไร และชุมชนมีศักยภาพอื่นๆ อะไรอีกบ้างที่สามารถนำมาใช้ในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1.2.1 เพื่อศึกษาบริบทของชุมชนไทลื้อบ้านคอนมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว
- 1.2.2 เพื่อศึกษากระบวนการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชน
- 1.2.3 เพื่อวิเคราะห์ศักยภาพของชุมชนในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

1.3 ขอบเขตการศึกษา

1.3.1 ขอบเขตของพื้นที่ศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกชุมชนที่มีการบริหารจัดการการท่องเที่ยว รวมถึงการให้บริการ และกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยชุมชน ดังนั้นจึงเลือกพื้นที่ชุมชนไทลื้อบ้านคอนมูล หมู่ที่ 2 ตำบลศรีภูมิ อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี เป็นพื้นที่ศึกษา โดยผู้วิจัยมีเหตุผล ดังนี้

1.3.1.1 เป็นชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ไทลื้อที่มีประวัติศาสตร์ชุมชนยาวนานกว่า 200 ปี

1.3.1.2 ชุมชนสามารถธำรงรักษาเอกลักษณ์ ทางสังคมและวัฒนธรรมของตนเองไว้ได้อย่างต่อเนื่อง โดยมีการรื้อฟื้นเอาขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมขึ้นมาอีก

1.3.1.3 จุดเด่นของชุมชนไทลื้อบ้านคอนมูล อยู่ที่ความหลากหลายของทรัพยากรการท่องเที่ยว ซึ่งมีทั้งทรัพยากรธรรมชาติ และศิลปวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตของชาวไทลื้อ โดยชุมชนใช้ศักยภาพของพื้นที่ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนของตน

1.3.2 ขอบเขตของประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1.3.2.1 **กลุ่มผู้นำชุมชน** คือ บุคคลที่เป็นแกนนำหรือเป็นตัวแทนของกลุ่มในชุมชน ที่ปฏิบัติหน้าที่ในการบริหารงานของชุมชนในอดีตและปัจจุบัน ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

1.3.2.2 กลุ่มชาวบ้าน คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ชุมชนไทลื้อบ้านคอนมูล ตำบลศรีภูมิ มีทั้งหมด 139 ครัวเรือน จำนวนประชากรประมาณ 450 คน (ข้อมูลความจำเป็นขั้นพื้นฐานระดับหมู่บ้าน ปี พ.ศ.2547)

1.3.2.3 กลุ่มนักท่องเที่ยว คือ ผู้ที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนไทลื้อบ้านคอนมูล ในช่วง 2 เดือนที่กำหนด คือ เดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546 จำนวน 52 คน

1.3.3 ขอบเขตของเนื้อหา

การศึกษานี้ได้กำหนดเนื้อหาครอบคลุมประเด็นต่างๆ 3 ส่วน ดังนี้

1.3.3.1 บริบทของชุมชนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว

- ประวัติความเป็นมาของชุมชน
- ลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ชุมชน
- ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- โครงสร้างทางเศรษฐกิจของชุมชน
- โครงสร้างทางสังคมของชุมชน
- โครงสร้างทางวัฒนธรรมของชุมชน
- ทรัพยากรการท่องเที่ยวของชุมชน

1.3.3.2 กระบวนการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชน

- การดำเนินการจัดการท่องเที่ยวของชุมชน
- รูปแบบและกิจกรรมการท่องเที่ยว
- การจัดการด้านตลาด การประชาสัมพันธ์ และนักท่องเที่ยว
- สิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการ
- การบริหารจัดการท่องเที่ยว
- ความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

1.3.3.3 วิเคราะห์ศักยภาพของชุมชนในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ผู้วิจัยพิจารณาจากขีดความสามารถการประยุกต์ความรู้ ทักษะ ความสามารถในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อวิเคราะห์ถึงศักยภาพของชุมชนในลักษณะปลายเปิด ซึ่งอาจค้นพบศักยภาพในด้านที่แตกต่างกัน โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

- วิเคราะห์ศักยภาพทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว
- วิเคราะห์ศักยภาพการจัดการของชุมชน

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ ในการศึกษา

ชุมชนไทลื้อ หมายถึง ชาวบ้านไทลื้อที่อาศัยอยู่ในพื้นที่บ้านคอนมูล หมู่ที่ 2 ตำบลศรีภูมิ อำเภอท่าวังผา จังหวัดน่าน

การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และทางศิลปวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตของชุมชน โดยมีการใช้ประโยชน์ การป้องกัน และรักษาสิ่งแวดล้อม การจัดการและพัฒนาทรัพยากรร่วมกันในชุมชน

กระบวนการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หมายถึง กระบวนการที่ประชาชนเข้ามาดำเนินการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในชุมชน ซึ่งมีการวางแผนพัฒนาและจัดองค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้เกิดขึ้นอย่างเหมาะสม โดยพิจารณาประเด็นที่เกี่ยวข้องคือ การดำเนินการจัดการท่องเที่ยวของชุมชน รูปแบบและกิจกรรมการท่องเที่ยว การจัดการด้านตลาด การประชาสัมพันธ์ และนักท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการ การบริหารจัดการท่องเที่ยว รวมถึงความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

ศักยภาพของชุมชน หมายถึง ชีตความสามารถของชุมชนในการดำเนินการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว และกระบวนการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีคุณลักษณะบ่งบอกถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ซึ่งสามารถแสดงออกในด้านการจัดการอย่างมีกระบวนการร่วมกันของชุมชน ก่อให้เกิดการเรียนรู้ทั้งต่อชุมชนและนักท่องเที่ยว

ความเข้มแข็งของชุมชน หมายถึง การแสดงออกของชุมชนในการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ในชุมชนบนพื้นฐานของสิทธิร่วมกัน รวมทั้งวัฒนธรรมและภูมิปัญญาชาวบ้าน โดยคำนึงถึงการรวมกลุ่ม ความร่วมมือ มีความรับผิดชอบร่วมกัน และคำนึงถึงประโยชน์ต่อสมาชิกโดยรวมของชุมชน

การมีส่วนร่วมของชุมชน หมายถึง การเข้าร่วมของสมาชิกในชุมชนในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว และกระบวนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีความรับผิดชอบร่วมกันและสัมพันธ์กัน โดยที่ชุมชนมีส่วนร่วมการแสดงความต้องการ ร่วมเสนอความคิดเห็นหรือการค้นหาคำปัญหา การเตรียมการจัดการ การวางแผน การดำเนินการหรือร่วมกิจกรรม และร่วมรับประโยชน์จากการจัดการท่องเที่ยวในชุมชน

การประยุกต์ความรู้ ทักษะ ความสามารถ หมายถึง การปรับหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะ ความสามารถของชุมชน มาใช้ในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว และกระบวนการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของชุมชนอย่างเหมาะสม